

DÉLMAGYARORSZÁG

A MAGYAR KOMMUNISTA PART DÉLMAGYARORSZÁGI NAPILAPJA

Tüntetésre készülünk!

Aki hosszabb idő óta figyeli a dolgozó tömegek hangulatát, megállapíthatja, hogy a tömegek körében az elégedetlenség és türelmetlenség nem múló hangulati jelenség. Az utolsó hetek eseményei közül kétségkívül a legjelentősebbek, azok a küldöttségjárások, amelyek Budapesten, Szegeden és az ország nagyobb városaiban zajlottak le. A küldöttségjárások lefolyása, a résztvevők viselkedése, az elégedetlenség és türelmetlenség fokozását tükrözik vissza. Valljuk meg őszintén, hogy ez az elégedetlenség nem alap nélkül való. Ellenkezőleg, az árak emelkedése, egyes kormányzati szervek, így elsősorban a közellátási kormányzat tehetetlensége szinte provokálólag hatnak a nyomorúsággal küzdő dolgozókra. Amikor jogosan az árak letörését, a fontos élelmiszeri és szükségleti cikkek biztosítását, a spekulánsok elleni drasztikus intézkedések fogantatását követelik a magyar dolgozók, fent és lent egyformán tehetetlenséggel találkoznak. Közismert dolog, hogy a statáriális intézkedések bevezetése után is már csak nevetni tudnak az emberek, ha a sokszor hangoztatott akasztásról hallanak. Az illetékes igazságügyi szervek — legalább is eddig — tehetetlennek bizonyultak a forintrontókkal szemben, nem szólva azokról az esetekről, amikor szándékosan elszabotálták a miniszteri rendelkezéseket. Azok a munkások, akik akár küldöttségjárás alkalmával hallották a közellátási kormánybiztos főispán ur ide meg amoda küldött táviratait, szintén csak mosolyogni tudnak a tehetetlenség ilyen formájú megnyilatkozásán. Minden dolgozó nő tudja Szegeden, hogy a főispán távirata annyit ér, mint süketnek a jöreggeli. A táviratokból még nem lesz burgonya, fa vagy olcsóbb ár. Joggal követelik a dolgozó tömegek, hogy a főispán ur a távirat-politika helyett végre cselekvő készségéről tegyen tanúbizonyságot. Ne sajnálja a fáradságot, üljön be az autóbá és maga nézzen utána, kinek vagy kiknek a tehetetlensége vagy szándékos szabotázsja miatt olyan nehéz a szegedi dolgozók helyzete.

A dolgozók hangulatát jellemző türelmetlenségre a politikai válság, a tárgyalások elhúzódása ugy hatnak, mintha olajat öntenének a tüzre. Különösen a politikailag öntudatosabbak, iskolázottabbak jól látják, hogy a tárgyalások elhúzódása a gazdasági reakció malmára hajtja a vizet. A huzá-vonából arra következtetnek a magyar gazdasági élet hiénái, hogy nyugodtan üzhetik tovább a dolgozók kiszípolozását. Hiszen még itt Szegeden is találkozunk olyanokkal, akik azt mondják, nem értik, miért követelőknek a dolgozó tömegek, mikor a helyzet állandóan javul és mindenhez hozzá lehet jutni. Persze, arról megfeledkeznek, hogy még a legfontosabb szükségleti cikkek ára is elérhetetlen magasságban áll a fizikai vagy szellemi munkás keresete, a kisparaszt anyagi lehetőségei felett. Nem értik a türelmetlenséget és próbálják úgy magyarázni, mintha ázítanának a dolgozókat, szítanának az elégedetlenséget és türelmetlenséget. Nem veszik észre vagy nem akarják észrevenni, hogy a munkásoknak, tisztviselőnek, kisparasztoknak elég csak egy pillantást vetni a kirakati árakra és megtapogatni a pénztárcáját, máris feltör benne a méreg. A sok összegyűlt keservet senki sem tudja a végtelenségig magában tartani. Ha nem akarják az urak észrevenni, hogy a türelmen szélós határáig érkezünk el, kénytelenek leszünk élesebb formában tudomásukra hozni.

Tüntetésre készülünk, erőnk biztos tudatában jogos, igazságos követeléseinknek, türelmetlenségünknek és elégedetlenségünknek akarunk hangot adni. Szombaton délután a belvárosi utcákat el fogják őrteni a szegedi dolgozók fegyverrel felszerelt csapatai. Ez a tüntetés nemcsak a mi ügyünk, kommunizálkánk, hanem mindenkié, aki elégedetlen az árakkal, aki türelmetlen az egyes kormányzati tényezők tehetetlensége miatt. A drágaság elleni tüntetés ott kell lenni a munkásoknak, a dolgo-

zó asszonyok ezreinek, akik tehetetlenül, szitkozódva veszik fel az alacsony béreket. Elkéseredve gondolnak a hideg tűzhelyre, az üres kamrára, a ruha, a cipő nélkül hideg szobában fagyoskodó gyermekekre. A drágaság ellen tiltakozik a kisparaszt, aki sokszor azt gondolja, megáll az esze, ha az alacsony mezőgazdasági árak és a horribilis ipari árak közti különbségre gondol. A tisztviselő, a szabad foglalkozású értelmiségi éppen úgy szenvedő alanya a mai gazdasági helyzetnek, mint az ipari munkás, vagy a kisparaszt. Nem igaz, hogy volna tisztviselő, tanító, tanár vagy orvos, vagy akár egyetemi tanár is, akinek nem volna a vérében, hogy a mai helyzet tarthatatlan, azon sürgősen változtatni kell. A tüntetők sorában új szint és lényeg fog jelenteni a kiskereskedők csapata. A munkást a termelés közben zsákmányolják ki a főkések, a kiskereskedőről a készáru eladásánál akarják a bőrt lehúzni. Mindenki, aki munkával akarja ebben a városban a családja boldogul-

sát lehetővé tenni, egyformán érdekelve van a szombati drágaság elleni tüntetés sikerében.

Mit akarunk tulajdonképpen a tüntetéssel elérni? Azt, hogy végre vegyék tudomásul a minisztériális hatalmaságok, hogy a dolgozók helyzete tűrhetetlen. Itt az ideje, hogy végre beváltásuk ígéreteit. Tüntetésünkkel a legnagyobb aktivitásra akarjuk serkenteni Szeged város élelmiszerért elsősorban felelős közellátási kormánybiztos főispán urat. A sokrétű és különböző politikai beállítottságú szegedi dolgozók egységesen követelik olyan bajoknak az orvoslását, ami mindnyájunk testében egyformán belevág, a drágaság letörését, a közellátási kormányzat tehetetlenségének megszüntetését, a gazdasági rend ellen vétők szigorú megbüntetését.

Vannak, akik félnek a szombati tüntetéstől. Suttognak és rémhíreket terjesztenek felfordulásról, zűr-zavarról és egyebekről. Ezek az urak, akiknek többsége a belvárosi kávéházakból ke-

rül ki, a tüntetésből rendőri ügyet szeretnének csinálni.

Lekicsinylik és lenézik a népet, a dolgozókat, azok politikai képzettségét és öntudatát. Ugy vélik, ha már annyira elkéseredett és türelmetlen a nép, hogy hangos, tömeges felvonulással bizonyítja, akkor a leghevesebb volna a rendőrséget igénybe venni, hogy elkerüljünk minden bajt és kellemetlenséget. Ezeknek az uraknak a sorakban található ijedős kishitűeknek azt válaszoljuk, hogy feleletet majd szombaton kapnak, amikor öntudatos, szervezett, fegyverrel felszerelt tömegek vonulnak fel. Jól tudják, a reakció a maga elemeit megpróbálja a tüntetők fegyverrel felszerelt sorai közé csempészni, ezeket a provokátorokat lefűleljük és eltávolítjuk. Szeged dolgozói jól tudják, hogy a legkisebb zűr-zavar, fegyverrel felszerelt, egyetlen kirakati ablak betörése csak a reakció javát szolgálja. A zűr-zavar és fegyverrel felszerelt tömegek szító provokátorokat — ha akadnak ilyenek — az öntudatos dolgozók eltávolítják sorakból.

Tildy Zoltán köztársasági elnök ünnepélyesen megnyitotta a szegedi könyvnapokat

Az elnök — a polgármester kérésére — ígéretet tett, hogy a pénzügy-miniszterrel megbeszéli a szegedi hid sürgős felépítésének költségeit

(Szeged, december 10.) Kedden délelőtt Tildy Zoltán köztársasági elnök részvételével kezdődött meg a budapesti könyvkiadók és a Magyar Írószövetség által rendezett szegedi könyvnapok. A köztársasági elnök délelőtt 11 órakor különvonattal érkezett meg Szegedre. A fellebogzott nagyjátékosan már jóval előbb gyülekeztek a szegedi iskolák tanulói és a különböző küldöttségek. Megjelent a város vezetősége is dr. Pálffy György főispánnal, Dénes Leó elvtárs polgármesterrel és dr. Antalffy György elvtárs helyettes polgármesterrel az élén. Ötlet Zoltán vezérőrnagy a honvédség, Diczfalussy Ferenc vezérőrnagy pedig a rendőrség tiszti küldöttségével jelent meg. Az orosz városparancsnokság részéről Ignatyeff városparancsnok-helyettes vett részt a fogadáson néhány szovjet tiszttel együtt. Kivonultak a demokratikus pártok kiküldöttjei is. A Magyar Kommunista Párt részéről Tom-bács Imre elvtárs nemzetgyűlési képviselő fogadta az államelnöket. Résztvettek a fogadáson a Magyar Nők Demokratikus Szövetségének küldöttsége is.

Fogadtatás a vasúti állomáson

Az állomás kijáratának két oldalán a leányiskolák ifjúsága sorakozott fel, előttük pedig a katonazenekar és honvéd diszszázad. Tizenegy óra előtt néhány perccel felharsant a vigyázott jelző kúrtzó, majd a katonazenekar a Himnusz kezdte játszani. A köztársasági elnök néhány kocsi-ból álló különvonata a Himnusz hangjai közben futott be az állomásra. A harmadik kocsi-ból elsőnek két testőrtiszt szállt ki, utánuk Papp-Kökényesdy Sándor testőrtábornok, majd Tildy Zoltán köztársasági elnök lépett le a kocsiból Jékely László miniszterrel. A város vezetősége nevében Dénes Leó elvtárs polgármester köszöntötte közvetlen szavakkal. Köszönetét fejezte ki, hogy fáradságot nem kímélve Szegedre jött és üdvözölte, mint a város diszpolgárát. A polgármester szavai után a Szegedre érkezett írók nevében Heltai Jenő, az Írószövetség elnöke fogadta az államfőt. Köszöntötte Móra Ferenc városában és hangsúlyozta, hogy a magyar demokráciának az irodalom egyik legerősebb és legnagyobb fegyvere. Heltai Jenő ígéretet tett arra, hogy a magyar írók ezt a fegyvert mindig becsülettel is fogják forgatni.

Tildy elnök ezután elvonult a honvéd diszszázad előtt. Mielőtt az állomást

elhagyta, egy pöttömnyi kis magyarruhás kisleány: Nagypál Erzsike, a köztársasági üzem művezetőjének kisleánya nyújtott át virágcsokrot Tildy Zoltánnak. Végül a főispán a megjelent küldöttségeket mutatta be a köztársasági elnöknek, majd az állomásépület-

ben végig felsorakozó középiskolás diákság éljenzése közben távozott.

Az államfővel érkezett Szegedre Nagy Miklós kultuszállamtitkár, Ortutay Gyula, a magyar rádió elnöke és Léway András a londoni magyarok egyesületének elnöke is.

A könyvnap színhelyén Dénes Leó és Barabás Tibor üdvözölte az elnöket

Az állomásról a Hungária-szállóhoz hajtottak a könyvnapok megnyitására. Itt a rendőrszenekar eljátszotta a Himnusz, majd a város nevében Dénes Leó elvtárs polgármester köszöntötte Tildy Zoltánt és vázolta a könyvnapok jelentőségét.

Az írók nevében Barabás Tibor, az Írószövetség főtitkára szólalt fel. Beszédében többek között a következőket mondta:

— Nem igaz, hogy az írók hallgatnak és nem igaz, hogy hallgatnak. E karácsonyi könyvek az ellenkezőjét bizonyítják. Az írók készek rá, hogy egész szívükkel a nép ügye mellé álljanak, mert ez művészetük erkölcsi és esztéti-

kai parancsa, készek arra, hogy minden tehetségükkel népük igazi lelkét kifejező műveket alkossanak. De ezek az új művek csak a néppel való teljes összeforrásból szülehetnek. Minden vágyunk, hogy demokráciánk fejlődése mielőbb könyvet adjon a dolgozók kezébe. Könyveket, amelyek méltók Berzsenyi, Vörösmarty, Petőfi, Arany, Ady és József Attila s megannyi nagy írók és költők szelleméhez.

— Az ön személyében a nép és irodalom találkozásának nagy kezdeményezőjét látjuk. S amikor arra kérem köztársasági elnök urat, hogy nyissa meg a szegedi könyvnapokat, kérjük, fogadja fáradságáért, utmutatásáért tiszteletünket, hálánkat, szeretetünket.

Tildy: Könyvet kell vásárolni magyarok!

Tildy Zoltán köztársasági elnök a könyvnapokat megnyitó beszédében hangoztatta, örömmel jött Szegedre, mert tudatában van annak, hogy a magyar újjáépítés jelentős állomása ez a könyvnap és kiállítás.

— Mi szabad Magyarországot akarunk — folytatta a köztársasági elnök. — A politikai szabadság semmit nem ér, ha gazdaságilag nem szabadok az emberek. Minden olyan szabadság, amely nem nyugszik az élet szilárd fundamentumain, elsöpörhető és elvehető az emberektől, társadalmtól, nemzetektől.

— A nemzetnek a maga egészében fel kell eszmélnie arra a hatalmas feladatra, ami reánk vár, hogy lehetővé tegyük a magyar szellem teljes kibontakozását. Őszintén megmondom, hogy amikor művészekkel, írókkal beszélek problémáikról, s tudomást szereztem arról, hogyan élnek,

vagy éltek a magyar szellem, művészet, tudomány, irodalom emberei, mély szégyenérzés keletkezett bennem. És ezt szeretném az egész magyar társadalom figyelmébe ajánlani, nem nyugodhatunk bele abba, hogy nemzetünknek ezek az értékei segélyekből éljenek. Nem nyugodhatunk bele abba, hogy azok az emberek, akik felemelkedtek az élet magas csúcsaira és a szellem világában élnek, viaskodnak önmagukkal, problémáikkal gyötörve hozzák ki az élet legnagyobb értékeit a felszínre, kénytelenek legyenek a fizikai lét fenntartása érdekében elfogadni az ingyenesnek látszó segítséget, s alkotásaik ott maradjanak az íróasztalok mélyén, vagy a művészszobák hideg falain.

— Az utóbbi időkben sokat jártam gyárüzemekben és jártam kint a földeken, ahol a magyar parasztság még